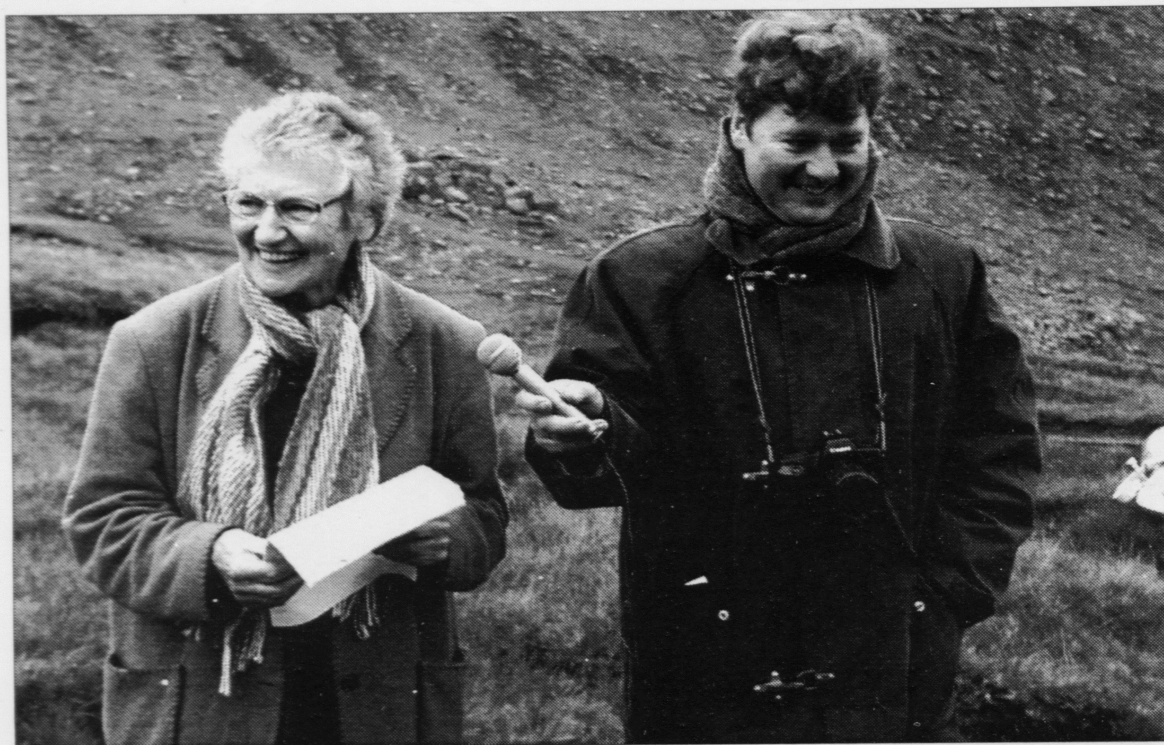

Emma Winther og sonur Dávur. Tá Emma í røðuni tosar um fuglfirðingar, hugsar hon um øll, sum vóru í Fuglafjarðar læknadømi, tá hon byrjaði sum lækni. Umframt fuglfirðingar er tað leirviksingar, gøtufólk, funningsfjarðarbúgvar, oyndfirðingar, hellufólk og elduviksingar

– Tað er so stuttligt at minnast, hvussu blíð fólk vóru...

Emma Winther var kommunulækni í Fuglafirði í 27 ár. Á fólkafundinum á Skarðinum oman fyri Fuglaffjørð sunnudagin helt hon røðu, har hon hugleiddi um læknaferðir um Skarðið. Hon vísti m. a. á, at slíkar læknaferðir nú eru søga - nú er bert at seta seg í bilin. Men - spurdi hon - hava fólk fingið meira tíð til hvønn annan fyri tað? Niðanfyri prenta vit røðu hennara

Røðan, sum Emma Winther helt á Skarðinum. Dávur Winther tók myndirnar

Eg takki Fuglafjarðar Fornminnisfelag fyri at hava litið mær upp í hendur at hava

hugleiðingar um ferðir um Skarðið og vil nýta høvið til at takka tykkum so hjartaliga fyri tíðina, eg livdi saman við tykkum. Tit góvu mær eitt ríkt innihald í lívinum, her eg livdi

saman við tykkum í gleði og sorg.

Eg var við til at hjálpa mongum fuglfirðingi úr móðurlívi. Spenningurin kundi ofta vera stórur, um nú alt fór at gangast væl, og

stór var frøin, tá alt var væl yvirstaðið. Tíðin, meðan bíðað var eftir barninum kundi mangan vera hugnalig við einum kaffimunni úti í køkinum.

Sjálvandi kundi eisini

vera tungar løtur, sum tit góvu mær lut í, - men tær hoyra eisini við til lívið og gera mynstrið fjølbroyttari.

Ein av tykkum fuglfirðingum, Frits Johannesen, skrivaði eina sera vakra heilsan til táfín á mínum 80 ára degi, samanbar meg við Afrikadrottningina, sum sigldi millum høg trøð og grønar víðalundir, og eg sum gekk millum hesi høgu fjøll og tindar. - Ja, Fritz hevur hugflog... í øllum før-um so gleddi greinin meg mikið. Takk Fritz, um tú ert her.

Mamma bant langar føroyskar undirbúksur Hugleiðingarnar skuldu snúgvast seg um túrarnar um Skarðið, ja teir hava verið

mangir. - Eg byrjaði í Fuglafirði í november mánað, so tað var á vetri, og skuldi byrja gongutúrarnar um Skarðið. Mamma mín, sum altíð var umhugsin, bant mær einar langar føroyskar undirbúksir til endamálið, køld skuldi eg ikki vera.

Olle Neshamar gekk við mær tann fyrsta túrin um Skarðið. Hann fortaldi mær um søgulig støð á leiðini, vísti mær hvar Gullbrandur skuldi vera grivin, Gullbrandshelluna á Hellunum, Altarið, og møguliga annað sum eg nú havi gloymt. Segði mær eisini at brekkan niðan frá Hellunum kallaðist Sproyngisbrekka, av tí at hon var so brøtt, so tað var ikki spørt, at eg stúrdi fyri at ganga hesa brekku á heimleiðini, men tá til stykkis kom var tað yvirkomuligt.

Stíðan vóru mangir túrar um Skarðið, ógvuliga ymiskir túrar. Í góðum veðri var tað ein lekidómur fyri sálina at ganga her. Mobiltelefonin var ikki komin til Føroyar, so eingin telefon kundi náa meg. Her var friður, bert náttúran kundi tala til ein, fuglalát, áarløkir, suðan av lotinum og havinum og so útsýni, blómurnar á leiðini, brobber, lyngur, bærkuvísir, bærkubændur o. a.

Ólíkir túrar vóru eisini. - Jógvan Leiti og Pól í Køk skuldu eina náttina føra meg til Oyndarfjarðar við

Tað má sigast at vera ikki so litið av einum bragdi, at Emma Winther, sum gongur móti teinum 81 árunum, gekk sína gomlu longu leiði av Oyndarfjallvegnum og niðan á Skarðið at halda røðu. Síðan gekk hon sum ein unglingi oman til Fuglaffjørð, har nú sum fyrr allar dyr stóðu opnar fyri henni